

Zprávy a oznámení

Táborák na faře

V pátek 26. června zveme všechny děti, mládež, rodiče, ale i ostatní farníky na večerní mši sv. do městského kostela, kde při Te Deum poděkujeme za uplynulý školní rok. Poté bude v případě dobrého počasí následovat tradiční táborák na farní zahradě. Špekáčky a nápoje pro děti i dospělé budou připraveny, ale je možno obohatit společný stůl i o vlastní přinesené dobroty.

Volby do farní rady

Při bohoslužbách v sobotu 27. a v neděli 28. června se uskuteční volby do farní rady. Obrázíte lístky se jmény kandidátů, z nichž vyberete ty, kteří vás budou zastupovat po další volební období. Přesný návod jak volit sdělím přímo před hlasováním. Výsledky budou oznámeny následující neděli. Obsáhlejší příspěvek o úloze farní či přesněji řečeno pastorační rady připravuji do příštího čísla FZ.

Slavnost sv. Petra a Pavla

Výroční oslavu mučednictví prvního římského biskupa a papeže sv. Petra i apoštola národů sv. Pavla a současně i závěr svatopavelského roku si připomeneme při bohoslužbách už v neděli 28. června.

Mše v domově důchodců

V rožmitálském domově důchodců je první červencová mše sv. plánována na čtvrtek 2.7. a to jako obvykle od 14.30 hod. v kapli domova.

Hvoždánská pouť – mše Bohutín

V kostele Navštívení Panny Marie a sv. Prokopa ve Hvoždanech oslavíme v neděli 5. července pouť. V této souvislosti bude mimořádně sloužena v Bohutíně mše sv. s nedělní platností již v sobotu 4. července od 16.00 hod. V neděli tentokrát bohutínská mše nebude.

Letní zpívání

Dětský sbor Třemšínská kvítka si vás dovoluje pozvat v sobotu 27.6. v 16,45 hod. do městského kostela na letní zpívání v rámci programu Dne s královnou Johankou.

Úmysly mší svatých od 22. června do 5. července 2009

Ranní mše sv. **R: Ne 8.15 hod.** **R** - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.00 hod. **m** - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. **M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.** **M** - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 22.6.	mše sv. není	Po 29.6.	mše sv. není
Út 23.6. M	Za Aloise Kortschika, 2 manželky a d. v o.	Út 30.6. M	Za Jana a Františku Baliharovy a jejich dceru Miladu
St 24.6. M	Za rodinu Brindzovu a Dvořákovu	St 1.7. M	Za ř. P. Jana Toupalíka
Čt 25.6. m	Za Petra a Marii Brindzovy, Josefa a Marii Dvořákovy a za všechny příbuzné	Čt 2.7. m	Na dobrý úmysl
Pá 26.6. M	Za Ladislava Varvařovského a oboje rodiče	Pá 3.7. M	Za Annu Milčicovou, 2 syny a vnuka Petra
So 27.6. M	Za Františka a Marii Irovy, jejich rodiče, za Jarmilu a Františka Liškovy a jejich rodiče	So 4.7. M	Za Josefa a Andělu Zizlerovy, jejich snachu Boženku, syny Eduarda, Jiřího a Otu
Ne 28.6. R	Za Václava Jeníčka a rodiče	Ne 5.7. R	Za Janu Blažkovou a ř. členy rodu a d. v o.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 1.7. 2009. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.volny.cz/rozmital

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 11 Ročník VI 21. června 2009

Nemoderní modlitba

Kdo se jako křesťan již nemodlí, musí si sám najít důvody, které ho omlouvají nebo přímo ospravedlňují. Například: Modlitba patří do zašlých časů, byla především magií. Člověk si vyprošoval věci, které potřeboval; dnes přikládá sám ruku k dílu, a je to tak vůle Boží. Nebo: Modlitba patří ještě tak do Starého zákona; v Kristu se Bůh stal člověkem, tedy také člověk už nemá vysílat k nebi prázdná slova, nýbrž spolu Bohem sestoupit k bližnímu: činná láska není náhradou modlitby, ale křesťanský vzato její vlastní forma. Nebo: Modlitba, má-li nést plody, předpokládá svět ticha, přírody, v níž je Bůh přítomen, klid a čas pro kontemplaci; tam mohl být Bůh živý a dostupný; ve světě neustálého hluku, techniky a nucené socializace není již prostor ani čas pro luxus modlitby; kde se o to pokoušejí, ukazuje se negativní výsledek, že je Bůh modlitby mrtvý, vnitřní studnice vyschlá a člověk právem upouští od těchto cvičení. Nejstručněji to vyjadřují mladí lidé: Dělat něco, co neumím, je pro mě nepocitivé.

Jistě někteří v dřívějších dobách unikali před námahami akce k požitku kontempace jako předchuti ráje, nebo prostě jako ke snazší splátce vůči Bohu. (Jak nesmírnou námahu, ba přetížení celé existence, však představuje křesťanský pravá cesta kontempace, nás mohou naučit lidé jako Jan od Kříže nebo Foucauld.) Možná, že také apoštolové a mnozí jejich následovníci podcenili požadované aktivní úsilí, když zůstali shromážděni na modlitbě v Jeruzalémě a podnikali pouze menší apoštolské výlety do okolí. Pavel jim pak musel ukázat, co znamená skutečný apoštolát přetvářející svět. Jestliže dnes mladí křesťané požadují vyznání především činem, a to činem, který vskutku mění strukturu společnosti, činem revolučním, je to pochopitelné a oprávněné, když se podíváme, jak je svět strašný a jak my křesťané líně, ochromeně a bez fantazie přihlížíme všem těm hrůzám. Místo říkat „Pane, Pane“ máme plnit vůli Boží a přiložit ruku k dílu. Místo toho, abychom zbožně se modlíce růženec a breviář měli ubitého, sesednout jako Samaritán ze sedla. Pro nejmenšího z bratří v rozvojových zemích učinit to, co Kristus započítává jako prokázané jemu samému. Přesto – a to je řečeno vědoucím křesťanům – musí být *křesťanská* akce, pakli si toto označení zaslouhuje a chce se odlišit od vnitrosvětských činností, hlouběji motivovaná než lidským soucítěním, totiž poznáním a vděčností za soucítění Boha na kříži, a musí být ochotná jít ještě dále: k utrpení, k podílení se na kříži. Křesťanská činnost je spojovacím článkem mezi sebenabídnutím v modlitbě a sebeodevzdáním, dávajícím se už toliko k dispozici Bohu.

Posléze nikoli útek do solidarity s nemodlícími se. Tito nemodlící se vytvořili rozsáhlé teorie, proč se „Moderní člověk“ (vždy psáno velkým písmenem) již nemůže modlit, mnozí křesťané se jim podivují. Protože Bůh je mrtvý. To je nejjednodušší; mluvit s mrtvolou nemá smysl. Protože Bůh je nezpředmětnelný, nekategoriální a člověk si ho nemá naivně představovat jako protější Ty, které lze oslovit (proto není divu, že zůstává němý). Nebo mluvíme: protože se Boží vůle stejně stane (on je přece absolutní vůle, bylo by dětinské, chtít mu sahat do „loukotí“ a jeho vůli měnit). Jiní ujišťují, že to s modlitbou pocitivě zkoušeli, ale modlili se jen do prázdna nebo proti nějaké stěně; ani nejmenší

stopa odpovědi, jen temný ohlas vlastního hlasu. Zatmění slunce; epochální vzdálenost Boha a jeho nepřítomnost. Říká se, že to je zkušenost většiny našich bratří: a my bychom se chtěli mít vedle nich dobře a zakoušet „útěchu modlitby“?

Ale jedná se skutečně o útěchu? Není to spíše přejímání zodpovědnosti? Kdo z křesťanů by se chtěl modlit za sebe, aniž by nezahrnul před Bohem své nemodlící se bratry? Od chvíle, kdy se Kristus modlil a za všechny trpěl, může být modlitba už jen katolická, univerzální. Všichni, kdo jsou před Bohem němí, stanou se mluvícími ústy. Za všechny, kteří jsou sami sobě a snad i Bohu břemenem, nabídnout se jako nosič břemen; a když to někdo myslí vážně, kdo ví, jak vážně to potom může pojmout Bůh. Co prospěje těm, kteří tápou v temnotě, když raději tápou s nimi, místo abych jim posvítil kapesní svítilnou, kterou nosím s sebou? Na svém nepatrném místě „svítit jako hvězdy, které osvěcují svět“ (Flp. rf2,15)? Kdyby mnozí, kdyby všichni křesťané dohromady, svítili tak, jak by mohli, dalo by se přece nějak projít touto bezměsíčnou nocí. Solidární je vpravdě ten, kdo ve prospěch všech přispěje tím, co má (co obdržel darem).

Takový křesťan se bude modlit z vděčnosti k Bohu a ze zodpovědnosti vůči bližním. Nebude se příliš starat o to, co cítí nebo necítí, kolik zakouší přítomnosti nebo nepřítomnosti Boží. Možná mu bude dáno, že bude smět pocítit nepřítomného Boha nemodlícího se člověka, aby se tohoto člověka dotklo tušení přítomného. To se stává v *communio sanctorum*, které je v nejširším smyslu společenstvím všech, za něž Bůh na kříži vytrpěl totální opuštěnost. A to jsou vskutku všichni.

kardinál Hans Urs von Balthasar: Cesty k ujasnění.

„Nedělní chvilka poezie“

*Léta rychle letí, Aninko,
i ty nedávno jsi byla miminko.
Také my jsme kdysi byli malí
a s hračkami si hráli. Po letech
na mládí až budeš vzpomínat,
zajdi tam, kde budem věčně spát.
Přijď a postůj chvíličku –
přines z louky kytičku –
modlitbičku připoj tichou –
pak zas rychle domů spěj –
rodičům vždy pomáhej.*

(vnučce do památičku zapsal Jos. Hořejší nejstarší a obrázkem doprovodil Jos. Hořejší nejmladší)

Z historie 91. část – zápisy Václava Matouška (13.)

V tomto díle našeho historického putování dospějeme spolu s panem učitelem Matouškem do roku 1944. Připomeneme si tak již všeobecně známé události, které přinesly tolik potřebný obrat ve válce a předznamenaly naději v její brzký konec.

„Válka trvá – po vstoupení Sovětského svazu v řady bojujících. Němečtí nacisté takřka „obratem ruky“ získali pohraniční pásma ČSR s vojenským materiálem, který podle diktátu musel být odevzdán, obrátili se, posílení touto kořistí, na východ proti Polsku. Způsobili umělý „incident“, tj. Němci v polských uniformách napadli vlastní vysílačku a rozhlašovali lživě do světa, že je to skutečně dílo Poláků. A to byla záminka k válce, kterou začali bez vypovězení a jiných obvyklých formalit pro ten případ mezinárodním právem zavedených. Nevedli válku zákopovou jako 1914-18, ale „Blitzkrieg“, tedy bleskovou, velmi rychle. To se jim zas dobře dařilo, ježto v březnu 1939 získali vojenský materiál v rozbitém Československu. Západní mocnosti – Francie a Anglie sice podle smlouvy daly se hned do války (to bylo jástotu, když se vrátil z konference s „führerem“, že zachránil lidstvu mír). Štěstí válečné však jim nepřálo. Němci však zas nedbali mezinárodního práva, místo aby dobývali Maginotovu linii, svou velkou přesilou vnikli do Belgie a pak do severní Francie, Zdálo se, že i zde uplatní se „Blitzkrieg“, Němci dostali Paříž atd. Angličané prchali přes Canal La Manche a s nimi také českoslovenští dobrovolníci. Němci do Anglie nešli, bombardovali anglická města, což jim Angličané také opláceli, ač nacistický führerův snad nevěrnější pomocník Göring, maršál letectva (ve skutečnosti měl vyšší hodnost – říšský maršál – pozn.), prohlašoval, že ani jedno nepřátelské křídlo nedostane se nad území Německa. Sovětský svaz byl napaden Němci a byl pojednou ve válečném víru. Zdálo se, že ten „Blitzkrieg“ zas se bude opakovat. Němci postupovali, dostali se na Kavkaz, dobývali Leningrad a Matičku Moskvu, marně, stejně tak Stalingrad na řece Volze. Tu uvázli a dál ani krok. Pomáhala také ruská zima. I u nás žebrali o teplé kusy prádla a šatstva. Leckde dostali molem prožraný kožešinový límeček a vlněné ponožky, které jen tak tak že držely pohromadě. Němcům bylo málo platné, že heslo Blitzkrieg opustili a rozhlašovali, že chtějí zachránit Evropu před asijskými hordami, před židobolševiky a zednáři. Pomáhali jim dobrovolně především Italové s „ducem“ v čele, Quislingové, tj. kolaboranti pojmenovaní podle norského fašistického kolaboranta Quislinga; většina norského lidu s ním nesouhlasila. Takoví zrádčové byli také v jiných státech, největší možnou neutralitu mělo pouze Švýcarsko, méně Španělsko a Švédsko.

Poslední meta: Stalingrad a již ani krok dál. Všechny sliby, ba chvástání führerovo vzala voda (Volha?). Maršál Paulus se svou armádou zajat. Nastávají již jen „obraně“ boje, fronta se vyrovnala, zaujali jsme výhodnější postavení, bylo sestřeleno sto dvacet osm letadel se ztrátou dvou vlastních, jedno se pohřešuje, všechny vlny byly zataraseny atd., atd. – takové fráze četli jsme v novinách a slyšeli v rozhlase. Cizí rozhlas se pilně poslouchal, ač byl přísně potrestán přistižený tajný posluchač; zařízení na krátké vlny bylo odborníkem sice odstraněno, ale dovedný posluchač snadno si je pořídil. Führer sliboval stále tajné zbraně, že pomohou zvítězit, vyrobili Vě 1 a Vě 2, ale nepomohly, ač to stálo tisíce životů udřených „hefplingů“, vyhladovělých, týraných a při vyčerpání posledních zbytků sil bez milosti zabíjených. Byli to příslušníci všech evropských národů, nejvíc ovšem Rusové, Poláci, Židé, Cikáni atd., čteme doklady v hojné literatuře o těch zlých dobách, hřbitovy, ale popel nesčetných obětí spálených v krematoriích koncentráků jednak naházeli do jam, ba i do řek. Nic tedy nepomohlo „totální nasazení do výroby“ ve prospěch války, povolání všech jen trochu schopných mužů do zbraně, takřka dětí, pak již velmi starých, ba vetších mužů, ba starců, když koncem války byl zřízen tzv. ... (nedopsáno – měl být zřejmě doplněn „Volkssturm“ – pozn.).

Konečně stateční vojáci Svazu sovětských socialistických republik s obětavými dobrovolníky z řad čl. občanů průsmekem Dukla dostali se na půdu ČSL republiky, na Slovensku připravilo jim cestu povstání se střediskem v Banské Bystrici a vůbec i partyzánské hnutí, které mělo na Slovensku ještě lepší podmínky než v zemích západní části republiky. Slováci tak napravovali částečně chybu, které se dopustili v březnu 1939. “

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová